

VI

Elias Sehlstedts Sånger och Visor

- a digital facsimile edition from *Project Runeberg*

<http://runeberg.org/esesaovi/0014.html>

i ständig färd med brådskande sjökaptener och grofbyggare. Då vintern förunnade ett afbrott i göromålen, kom hvilan i form af isolering, med en lefnadsordning där salt strömming allt för ofta utgjorde hufvudrätten, och till ämne för de ledigvordna tankarne kom en oförvållad penningsskuld, att troget följa nästan hela lifvet igenom.

Hvad kunde skaldenaturen under sådana förhållanden utveckla sig till? Sannolikast hade den lilla gnistan slocknat i köld, mörker och umbäranden, eller åtminstone öfvergått från blidhet till bitterhet, från harmoni till missljud och pessimistiska utjutelser.

Den som utskiftar lifvets bördor fogade det annorlunda. Fick den poetiske tullinspektoren sig tilldelat en lott, som de flesta skulle kallat hård, undfick han tillika i sin karaktärs innersta kärna den sällsynta egenskapen, att i alla skiften *hålla färgen*, och detta i så hög grad, att icke den mest pröfvade, väderbitne lots kunnat göra det bättre. Tack vare denna egenskap, vardt han alldeles ingen pessimist, han vardt *Elias Sehlstedt*.

Namnet behöfver blott uttalas, för att öfver allt i Sveriges land tusentals anleten skola ljusna — hvilken vän af sången har icke honom att tacka för någon stund af harmlös glädje, af oskyldigt skämt — för mången sann och lefvande tafla från land och sjö? Äfven i detta sistnämnda fall har Sehlstedt gifvit prof på poesiens segerande makt; ty liksom hans glada humor och ljusa förnöjsamhet icke af några yttre förhållanden kunde betvingas, så förstod han äfven att af Sandhamns ofruktbara klippor och kulna haf skapa ett helt litet skönhetsrike. Endast ett i botten kärleksfullt sinne förmår detta. Han älskade

naturen: i brist på annan, den fattiga vrå af svenska jorden dit han blifvit försatt — och allt blef vackert i den belysning, som gick ut från honom själf. Ännu förmår han oss att med samma ögon betrakta det som vi eljest skulle finna kargt och fult. Sandhamn, sedan Sehlstedt sjungit därom, är en privilegierad plats på Sveriges poetiska landkarta, långt mera än andra af naturen mera gynnade ställen, hvilka ännu vänta på en värdig sångare. När vi stå vid den gamla utkiken, hvarifrån Sehlstedt så ofta iakttagit molnens färger och vattnets skiftningar eller måsarnes snabba flygt, finna äfven vi något alldeles särskildt tilldragande i dessa enkla fenomen, och rätt som det är, öfverraska vi oss själfva med att i tankarne upprepa ett af dessa kärvordna citat ur de Sehlstedtska visorna. Kunde vi blott blifva lika förtrogna med hela vårt lands vexlande naturscenerier, som Sehlstedt gjort oss med denna en gång så förbisedda vrå!

Då nu Sehlstedt i denna nya drägt åter framträder för den allmänhet som älskat hans sånger och ännu i tacksamt minne bevarar hans namn, skall en enkel teckning af hans lefnad äfven finna välvilliga läsare. Några märklige vexlingar erbjöd, såsom bekant, denna lefnad icke, och är jämväl i sina hufvuddrag redan känd och framställd. Man hör ändock gärna åter talas om en *god vän*, och som en god vän betrakta vi den gamle sångaren Elias, hvars lifsbild så väl illustrerar den enkla, sunda filosofi hans visor så ofta gifvit uttryck åt:

Fyll din pligt i alla väder,
I hvad ödet satt dig till, —
Är du född att garfva läder,
Eller dömd att strypa sill —